

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 37. Regulæ secundùm quas determinandum est Confessariis, quid
expediat pœnitentibus circa frequentem, vel minùs frequentem S.
Eucharistiæ perceptionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

friones illas & prerogativas obtinet, si non in gradu heroico & eminenti, saltem in gradu ad dignam Communionem, & ad evadendam primi maxime mandati transgressionem sufficienti; utpote ejus *transgressionem evadit, qui quocumque modo perfectionem divine dilectionis attingit* (inquit Angelicus Doctor 2. 2. q. 184. a. 3. ad 1.) modo in ea ipsa dilectione jugiter conetur proficere. Quilibet enim tendere tenetur ad perfectionem charitatis, prout idem S. Doctor tradit ibidem q. 186. a. 2. ad 2. faciendi utique quidquid boni potest, secundum quod requirit conditio sui status. Isto namque modo implere tenetur id quod omnibus dicitur Eccli. 9. *Quodcumque facere potest manus tua, instanter operare*, prout idem sanctus Doctor addit ibidem.

460 Quod autem verè dispositiones illas & prerogativas habeat, quisquis modo dicto charitate accensus est, & inflammatus, sic ostenditur. Est enim primò *sanctus*: utpote verus Christianus. Si quidem omnes veros Christianos sanctos vocat Apostolus Rom. 1. v. 7. 1. Cor. 1. v. 2. Ephes. 1. v. 1. Philipp. 1. v. 1. &c. Enimverò si Christiani omnes, & fideles baptizati in illo Christum induerunt, & dicunt se sanctos non esse, Capiti faciunt injuriam, cujus membra facti sunt, & sancta esse debent, secundum illud, "sancti estote, quia ego sanctus sum." Verba sunt Augustini in Plal. 85.

461 Secundò est *perfectus*, saltem sincero sanctitatis ac perfectionis studio. Quo saltem sensu Christianos omnes esse debere perfectos Salvator docet Matth. 5. *Estote perfecti, sicut & Pater vester caelestis perfectus est*. Verum perfectio ista absque imperfectione non est in hac vita, atque, ut Augustinus dicit in l. 3. ad Bonifac. c. 7. homo iustus in hac vita sic perfectus nominatur, ut ad *ejus perfectionem perveniat etiam ipsius imperfectionis & in veritate cognitio, & in humilitate confessio*. Ideoque Apostolus & imperfectum & perfectum se dicit. Imperfectum scilicet, cogitando quantum illi ad iustitiam desit, cujus plenitudinem adhuc ejus & suis. Perfectum autem, quod & suam imperfectionem confiteri non erubescit, & us perveniat, bene procedit. Sicut possumus dicere perfectum esse viatorem, cujus bene promovetur accessio, quavis non perferatur accessio, nisi fuerit facta perverto.

462 Tertio est *irreprehensibilis & sine macula*, sensu quem ex Augustino expolimus supra n. 453.

463 Quarto est *mortuus peccato, mundo, sibi, solumque vivens Deo*. Aliàs verus non esset Christianus, ob ea quæ dixi n. 450. & 451. Quodque talis esse debeat, qui Christum sumit, ratio est, quia Christum sumendo facere debet commemorationem sacrificii crucis ipsius; isti proinde sacrificio jungere debet sui ipsius sacrificium, ut in una eademque oblatione totum corpus uniat, dum unà eum Capite membra sacrificantur. Seipsum verò Deo sacrificando, homo sibi, peccato & mundo moritur. Quia, ut Augustinus dicit lib. 10. de Civit. c. 6. *cum anima se refert ad Deum, ut igne amoris ejus accendat, formam concupiscentie secularis amittat, eique tanquam incommutabili forma subdita reformetur, fit sacrificium*. Et ipse homo, Dei nomini consecratus, & Deo devotus, in quantum mundo moritur, ut Deo vivat, sacrificium est.

464 Quintò denique in ipso est *amor Dei purus & simplex*. ut D. Dionysius requirit, in quantum scilicet Dei amor in corde ipsius reliquis non miscetur affectibus, quibus veluti victis & inferioribus dominatur; sicut oleum aliis non miscetur liquoribus, quibus supernatur. Tamen interim homo, non obstantibus omnibus illis prerogativis, nondum ex toto liber fit ab imperfectionibus suis, languoribus, & peccatis, quæ dum curare emen-

Tom. III.

dareque studet penitentia salutaris remedio, pro iisque quotidie in corde suo gemendo, depræcando, & securim ad radicem arboris (ne ultra pululet) non ad solos ramos apponendo; peccata illa & imperfectiones non obitant, ne phraisi divinae Scripturae & SS. Doctorum dicatur sanctus, perfectus, irreprehensibilis, sine macula, &c. Nam, ut S. Bernardus post Augustinum ait epist. 253. *indefessum proficiendi studium, & jugis conatus ad perfectionem, perfectio reputatur*.

Confer hæc dicta cum dictis Sanctorum cap. 38. proferendis: quia per ea validè confirmantur.

CAPUT XXXVII.

Regula secundum quas determinandum est Con-fessarius, quid expedit penitentibus circa frequentem, vel minus frequentem S. Eucharistiæ perceptionem.

Regula I. Per se loquendo semper in Ecclesia approbatus & commendatus suis frequens quotidianusque usus S. Eucharistiæ. Quem proinde secundum se reprobare temerarium foret. Patet ex Decreto Innocentii XI. de 12. Februarii 1679. seu potius S. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum per Innocentium XI. approbato, circa Communionem quotidianam, in quo dicitur, quod frequens quotidianusque sacrosanctæ Eucharistiæ usus à SS. Patribus fuerit semper in Ecclesia probatus. Magna verò temeritas foret reprobare quod Ecclesia testatur in Ecclesia semper probatum fuisse. Neque circa hoc ulla est, vel umquam fuit inter Catholicos controversia, sed circa qualitatem & quantitatem præparationis dumtaxat. Sunt autem valde diversæ quæstiones istæ: An Communionis quotidiana sit secundum se laudabilis & commendabilis? Et qualis & quanta ad quotidianam Communionem præparatio requiratur?

Regula II. Qualis & quanta ad frequentiore S. Eucharistiæ usum præparatio necessaria sit, non potest pro omnibus unà generali regulâ status. Quia, ut in eodem Decreto dicitur, multiplices sunt conscientiarum recessus, variæ ob negotia spiritibus alienationes; multa e contra gratia & Dei donâ parvulis concessa. Quæ eam humanis oculis scrutari non possumus, nihil certè generaliter de cujusque dignitate atque integritate, & consequenter de frequentiori & quotidiano vitalis panis usu potest generaliter constitui. Ibidem.

Regula III. Frequens ad sacram alimentam percipiendam accessus, Confessoriorum, secreta cordis explorantium, iudicio est relinquendus: qui non ex solo statu gratia, vel (non conscientia peccati mortalis) sed ex conscientiarum puritate, & frequentia fructu, & ad pietatem processu laicis negotiantibus, & conjugatis, quod prospicere eorum salutis profuturum, id illis præserbere debeant. In conjugatis autem hoc amplius animadvertent, cum B. Apostolus nolit eos invicem fraudare, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacent orationi, eos serio admovent, tanto magis ob sacratissimæ Eucharistiæ reverentiam continentia vacandum, puriorque mente ad celestium epularum Communionem esse conveniendum. Ibidem.

Regula IV. In hoc Pastorum diligentia, Confessoriorumque prudentia potissimum invigilabit, non ut à frequenti & quotidiana sacra Communionis sumptione, unica præcepti formula, nullâ habitâ ratione magna virtutis, ferventisque devotionis & charitatis, quæ aliqui penitentes excellent, aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter continuantur, sed magis quid singulis permittendum...

sibi decernendum patet, illudque omnino provideat, ut nemo à sacro convivio, seu frequenter, seu quotidie accesserit, per se & absolute loquendo repellatur, & nihilominus det operam, ut unusquisque digne, non pro solo gratiæ statu, sed pro devotionis & præparationis modo, rariùs aut crebriùs Dominici corporis suavitatem degustet. Ibidem: Unde patet 1°. præcipuum hujus Decreti scopum fuisse præparationis curam, ut pro mensura puritatis mentis, & incrementi devotionis, & fervoris spiritus, & fructus, quem personæ ipsæ ex usu Sacramenti experiuntur, major vel minor frequentia sit ipsis à Pastoribus & Confessoribus determinanda.

469 Patet 2°. allato Ecclesiæ Decreto consonam non esse propositionem, quæ dicit, ad frequentem & quotidianam Communionem in quocumque sufficere, quod careat conscientia peccati mortalis. Cùm Decretum id satis insinuet, dum vult à Confessoribus attendi, non solum immunitatem à peccato mortali, sed conscientiarum puritatem, & frequentie fructum, & ad pietatem processum, devotionisque & præparationis modum, ulque addo, ut addat, quod ipsemet Moniales, quotidie sacram Communionem petentes, admonende erunt, ut in diebus ex earum Ordinis instituto præstitutis communicent; illasque solas censeri dignas quotidianam Communionem, quæ puritate mentis exilent, & fervore spiritus valde incalcescunt: Si quæ verò puritate mentis exiteant, & fervore spiritus ita incaluerint, ut digna frequentiori, aut quotidiana sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint, id illis à Superioribus permittatur. Et ut magis ostendat scopum suum principale esse præparationis curam, præter Parochorum & Confessoriorum diligentiam, operâ quoque Concionatorum utendum hortatur, ut cum fideles ad sanctissimi Sacramenti frequentiam (quod facere debent) accenderint, statim de magna ad illud suspendendam præparatione orationem habeant, generatimque ostendant, eos qui ad frequentioram, aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere, sive Laici negotiatores sint, sive conjugati, sive quicumque alii, suam agnoscere infirmitatem, ut dignitate Sacramenti, ac divini iudicii formidine discant cælestem mensam, in qua Christus est, revereri; & si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere, SEQUE AD MAJOREM PRÆPARATIONEM ACCINGERE. Episcopi verò, in quorum Diocesis viget hujusmodi devotio erga sanctissimum Sacramentum... eam ipsi, adhibito prudentiâ & iudicii temperamento, alere debeant, & ab eorum officio postulari sibi maxime persuadebunt, nulli labori aut diligentia parcendum, ut omnis irreverentiæ, & scandali suspicio in veri & immaculati Agni perceptione tollatur, VIRTUTESQUE ACCONA IN SUMENTIBUS AUGEANTUR. Quod aliunde continget, si ita quæ... se sacratissimo pane frequentius refici cupiant... se probare eum timore & charitate assueverint, &c. Hactenus Decretum: ex quo

470 Patet 3°. Ecclesiæ sensui consonas non esse propositiones à n. 423. ad. 433. recensitas, in eoque principio à suis Authoribus fundatas, quod ad Communionem, etiam frequentem, solus gratiæ status sufficiat, nec alia devotio aut præparatio requiratur. Cujus oppositum constat ex dictis præcedentibus.

471 Patet 4°. Missionariorum illorum zelum non esse prudentiâ & iudicio temperatum, qui (ut nosse Lumbierus refert observ. 14. ad proposit. damnat. n. 480.) curam omnem sui laboris, & quasi suæ gloriæ, & felicitatis existit punctum in eo ponunt, ut in oppidis Communionem quotidianam, & frequentiam Sacramentorum inducant... Putant enim magnum suarum concionarum fructum, si in oppidis

centum focorum, totidem Communionem quotidianam instituerint, ita ut inducant ad quotidie communicandum vilis sortis & infime feminas, v. g. letrices, licet postea totâ die, cum vicinis, ad flumen, ad fontem, ad furnam rivatae sint. Inducunt mechanicorum officiorum famulos, licet totâ deinceps die tempus in sociis, otiositatibus, & cantilenis profanis insumpserint. Inducuntque alios, in ludo forumarum, & temporis vitiosè prodigos. Et eo hæc omnia prætexta, & principio mixta, quod ad quotidie communicandum sufficit, nec ultra requiritur, quam non habere conscientiam peccati mortalis, nec proinde obstant simpliciter cautiones ille profana, nec ille continuata rixa, utpote non mortales.

Patet 5°. majorem in sapiens, quam in rariùs communicante virtutem præparationemque requiri. Nam, ut sapienter idem Lumbierus n. 505. observat, se insinuat in strictiorem familiaritatem cum Rege Regum; ex eo proinde capite ad majorem tenetur gratitudinem, reverentiam, & charitatem, devotionem. Et sicut necesse est Communionem ab altarum rerum perceptione, ita & frequentem Communionem à rariori fecerunt. Unde S. Franciscus Salesius l. 2. epist. 38. ad primariam feminam scribit, non probari sibi, quod filiam suam decimo-quinto quoque die ad sacram mensam accedere sinat, nisi non solum ardentis sanctissimæ Communionis studio teneatur, sed & à levioribus illius ætatis vitiiis diligenter se expurgare studeat: Nolim (inquit) filiam tuam ad frequentem adeo Communionem adducas, nisi antea quid sit Communio frequens, rectè perpendere noverit. Aliud est Communionem ab altarum rerum perceptione: aliud frequentem Communionem à rariori Communione fecerunt. Si tenella illa anima satis perspicit ad hoc mysterium crebris adendum magnâ mentis puritate, magnâque flagrantia opus esse, si ad eam emittatur, si ea se ornare studeat, tum vero sapiens, hoc est decimo-quinto quoque die, ad illud admovendam assentior. Sin Communionis tantum percipiendæ, non levium puerilis ætatis macularum eluendam studio tenetur, confiteri eam octavo quoque die, & mensurâ tantum Communionem uti, commodius censio. Sacra Communio, charissima filia, summo, ut mihi quidem videtur, ad perfectionem comparandam adjumento est. Sed eam à nobis ita adiri oportet, ut quicquid Deo, quem recipere volumus, displicet, evellendis atque amovendi studium ac diligens offeramus. Et ab eodem Salecio, necnon ab Alphonso Rodriguez summo in pretio habitus Avila l. 1. p. epist. 64. cui-dam animarum Directori scribens, Noli (inquit) sinere eos ad Dei mensam accedere, quoties capiunt. Multi enim animi levitate potius, quam intimo pietatis ac venerationis sensu Eucharistiam adeunt. Unde accidit ut ex ea nihil fructus capiant (nota pro confirmatione dicitur cap. 33.) nec meliores efficiantur. Quod quidem damnum animæ per-magnum est, & quoad fieri potest summo perè vitandam. Fac ut mysterii hujus sublimitati profundâ ac religiosâ animi deiectione se substerant. Quid si quem secus se habere perspexeris, argue illum, caelestisque panem ei subtrahere, quoad illum vehementer concupiscat, seque eo indignum fateatur.

CAPUT XXXVIII.

Monita Sanctorum, illustriumque Doctorum, circa Communionem, ejusque frequentiam.

Præter Dionysium cap. 36. relatum Justinus 473 Martyr Apolog. 2. monet, illos solum fideles Eucharistia fieri debere participes, qui conscientiam Christi præceptionibus vitam agunt. Basilii l. 1. de Bapt. Peccato, mundo ac sibi mor- 474